

Arrest

nr. 158 916 van 17 december 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 25 augustus 2015 te Gembloux door de politie op heterdaad betrapt bij zwartwerk op een bouwwerf.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 25 augustus 2015 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 25 augustus 2015 eveneens een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan op 4 september 2015 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

Naam/nom: D.(...) S.(...) B.(...)

Voornaam/prénom: M.(...)

Geboortedatum/date de naissance: (...)

Geboorteplaats/lieu de naissance: /

Nationaliteit/nationalité: Brazilië

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 25/08/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

■ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

□ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Gezien betrokkene zonder arbeidskaart /beroepskaart aan het werk was (PV zal opgesteld worden door de Sociale Wetten)

bestaat er een risico dat zij haar illegale praktijken verder zet.

Het is daarom dat een inreisverbod van 2 jaar wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

■ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan en/of*

□ *een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd*

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht en het evenredigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster formuleert haar grief als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

1. De bestreden beslissing betreft een inreisverbod van twee jaar met verwijzing naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten met en dit volgens verweerster in toepassing van art. 74/11, § 1, 1° Vr.W., naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

'Art. 74/11, § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.'

Bij het opleggen van een inreisverbod dient verweerster dus in elk geval rekening houden met de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich in het Rijk bevindt, en dit zekerlijk nu zij in toepassing van art. 74/11, § 1., 1° Vr.W. aan verzoeker een inreisverbod oplegt van twee jaar onder verwijzing naar de arbeid zonder beroepskaart vanwege verzoekster.

Bij het opleggen van het inreisverbod dient verweerster mede voor wat betreft de duur ervan (en nu zij in toepassing van art. 74/11, § 2 in fine Vr.W. : 'De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen' zelfs kan beslissen geen inreisverbod op te leggen) rekening houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dient zij blijkens de parlementaire voorbereiding tevens een individueel onderzoek te voeren naar de situatie van verzoeker en dit voorafgaandelijk het opleggen van het inreisverbod.

2. Verweerster blijkt in het inreisverbod te verwijzen naar het feit dat verzoekster arbeid verricht onder illegale praktijken.

Dat verzoekster inderdaad tewerkgesteld was bij een schoonmaakbedrijf en werkzaam was te Gembloux op het ogenblik dat de verbalisanten binnenvielen.

Dat verzoekster het Nederlands absoluut niet machtig is en het Frans beperkt.

Dat zij via een vriendin in het bedrijf terecht gekomen is en deze vriendin haar verzekerde dat alles in orde was.

Dat zij door haar werkgever verzekerd werd dat alles in orde was en zij haar 'geen zorgen diende te maken'.

Dat zulks naderhand niet bleek.

Dat verzoekster echter ter goeder trouw was en het misdrijf waarvan sprake, een moreel element ontbeert.

3. Dat verzoekster aldus pas sinds kort een illegale arbeidsbetrekking heeft.

Dat verzoekster aldus pas sinds kort geverbaliseerd werd en dit slechts gaat over een eerste inbreuk.

Dat verzoekster aldus onmiddellijk werd gesanctioneerd met een inreisverbod, waardoor zij geen enkele kans krijgt op vrijwillig vertrek.

Dat de reden van vasthouding aldus gemotiveerd in het bevel (stuk 3) wordt beschreven als

"We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat de betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van de Dienst Vreemdelingenzaken".

Dat aldus niet duidelijk is welke vermoedens spelen ten einde verzoekster vast te houden en geen kans te geven op vrijwillig vertrek.

Dat de bestreden beslissing als volgt wordt gemotiveerd:

"Dat er een risico bestaat dat zij haar illegale praktijken verder zet."

Dat gelet de verbalisaties en de navolgende sanctionering, zij haar 'illegale praktijken' niet verder kan zetten gezien haar werkgever niet eens meer over de noodzakelijke opdrachten, laat staan arbeidsplaatsen, beschikt.

Dat de motivering aldus niet kan weerhouden worden en absoluut verwarring zaait, meer nog onjuist is. Verweerster heeft, thans in haar beslissing tot inreisverbod, geen enkele rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de situatie van verzoeker en met de bescherming die verzoeker geniet onder art. 74/11, § 1 Vr. W..

Dat zij slechts vervalt in vermoedens, dewelke niet eens vaststaand zijn en haar beslissing als dusdanig motiveert met stijlformules, die gebrekkig op zijn best zijn.

Zodat om al deze redenen het inreisverbod dient te worden vernietigd.

Ook Uw Raad heeft reeds beslist dat verweerster wel degelijk dient te motiveren waarom zijn een specifieke termijn tot inreisverbod oplegt, van drie jaar (of voorkomend van minder dan drie jaar) en dat verweerster bij het opleggen van een inreisverbod wel degelijk moet aantonen dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden haar bekend op het ogenblik van het opleggen van een inreisverbod (RvV arrest nr. 134 368 dd. 01.12.2014 in de zaak RvV 154 236/II).

Dat verweerster nalaat dit te doen en enkel stelt dat een inreisverbod van twee jaren 'proportioneel is'.

Dat het verzoekster niet duidelijk is waarom deze termijn werd gekozen."

3.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre daarin de schending wordt aangevoerd van artikel 8 van het EVRM aangezien verzoekster verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling zou schenden.

3.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520).

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechte aanspraakbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225 875).

3.5. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Dit wetsartikel bepaalt het volgende:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

3.6. In casu werd verzoekster door de politie aangetroffen zonder geldige verblijfsdocumenten op een bouwterf in Gembloux waar zij aan het werk was. Als gevolg van deze vaststellingen trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan (zie punt 1.2). Verzoekster betwist deze feitelijke gegevens niet, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris krachtens de wet een inreisverbod diende op te leggen met een maximale duur van drie jaar. Het motief dat geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegestaan, kan de bestreden beslissing in beginsel op afdoende wijze schragen.

3.7. In haar middel betoogt verzoekster in wezen dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden die eigen zijn aan haar geval. Verzoekster poneert dat zij bij haar arrestatie te goeder trouw was en dat het slechts om een eerste inbreuk ging. Zij koppelt deze bedenkingen aan de beslissing tot vasthouding en aan de beslissing om bij het treffen van de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De Raad wijst er echter op dat de vasthouding en de verwijderingsmaatregel thans niet het voorwerp uitmaken van onderhavig geschil. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stipt de Raad aan dat verzoeksters uiteenzetting over haar goede trouw geen enkele invloed heeft op de wettigheid van de beslissing en bezwaarlijk als een specifieke omstandigheid kan worden beschouwd die een invloed heeft op het al dan niet opleggen van een inreisverbod.

3.8. In zoverre verzoekster van mening is dat de motieven voor de duur van het inreisverbod niet deugdelijk zouden zijn, merkt de Raad op dat in de beslissing wordt verwezen naar haar tewerkstelling zonder arbeidskaart of beroepskaart en dat *“er een risico (bestaat) dat zij haar illegale praktijken verder zet”*. Hierbij wordt gewezen op het feit dat *“(b)etrokkene (...) niet (heeft) getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel”*. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij beweert dat het haar niet duidelijk is waarom deze termijn wordt gekozen of dat deze motieven onjuist zouden zijn of verwarring zouden zaaien. Verzoekster maakt ook niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan door de maximumtermijn van drie jaar in haar geval tot twee jaar te reduceren.

3.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in kennelijke wanverhouding tot de motieven. Er is geen sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN